

Hoofdstuk 1

Met een rood, boos hoofd rijdt Teun naar de speeltuin.

‘Stomme pap en mam,’ moppert hij. ‘Als ik geen paard van oom Jans mag krijgen, ga ik nooit meer naar huis.

Dan ga ik gewoon onder de glijbaan wonen.’

Pleun ziet Teun rijden. Ze ziet ook dat hij heel kwaad is en dat hij iets zegt. Maar ze kan hem niet verstaan.

Daarvoor is hij nog te ver weg.

‘Wacht even,’ zegt Pleun tegen Tes, naast haar op het klimrek. ‘Ik moet even naar Teun toe. Teun is die jongen daar, met die rode krullen. Ik heb hem nog nooit zo kwaad zien kijken en hij is al heel mijn leven mijn beste vriend. Dus ik moet even vragen wat er is.’

Met een grote sprong spring Pleun van het klimrek af.

Tes woont nog niet zo lang in deze buurt. Ze heeft die jongen nog nooit gezien. Maar ze kan wel raden waarom hij boos kijkt.

Ik zou ook boos kijken als ik in een rolstoel zat, denkt Tes. In een rolstoel zitten is toch niet leuk? Wat moet Pleun dan aan hem gaan vragen?

Pleun is al bij Teun. Ze schiet heel hard in de lach. Tes ziet het. Wat zou er te lachen zijn? denkt ze.

Nu springt Tes ook van het klimrek af. Drie tellen later is ze bij Pleun en Teun. Ze is nog een beetje verlegen. Ze luistert alleen maar.

‘Wat ben jij toch een gekkie,’ zegt Pleun tegen Teun. ‘Een paard in plaats van een rolstoel. Hoe kom je daar nou bij?!’

‘Gewoon,’ zegt Teun boos. ‘Aan die rolstoel heb ik niets. Hij kan niet eens de stoep op en af. Door het zand rijden kan die rottige rolstoel helemáál niet. Een paard kan alles. Die kan zelfs nog wel en trap op en af, als ik hem dat leer.’

‘Wauw,’ zegt Pleun. ‘Je hebt gelijk. Met een paard kun je veel meer dan met een rolstoel. Dan maakt het niets uit dat je niet kunt lopen. Daar had ik nog niet aan gedacht.’

‘Nee,’ zegt Teun. ‘Je begon gelijk te lachen. Je had beter eerst even kunnen luisteren.’

‘Dat zal ik voortaan doen,’ belooft Pleun.

Tes vindt het idee van Teun super.

‘Ik geef je groot gelijk,’ zegt ze zacht tegen Teun.

‘Uhh,’ zegt Teun en hij kijkt verbaasd naar Tes. ‘Wie ben jij?’

‘O ja,’ zegt Tes. Ze veegt haar hand af aan haar jurk en ze wil Teun een hand geven. Dat hoort als je iemand voor het eerst ziet. Maar de handen van Teun zijn hartstikke krom. Hoe moet ik hem nou een hand geven? denkt Tes.

Teun ziet het. ‘Pak mijn hand maar gewoon,’ zegt hij aardig.

‘Ik ben Tes,’ zegt ze terwijl ze de kromme hand pakt. ‘Ik ben de beste vriendin van Pleun.’

‘O,’ zegt Teun. ‘Ik ben Teun. Ik ben de beste vriend van Pleun. Ik kwam naar het speeltuintje omdat ik boos ben.’

‘Maar waarom dan?’ wil Tes weten. ‘Ik dacht dat dat was omdat je in een rolstoel zit. Omdat je niet kunt lopen, bedoel ik dus. Maar je wil dus gewoon een paard.

Dan vraag je toch een paard voor je verjaardag? Of ben nog lang niet jarig? Ben je daarom boos?’

Teun lacht. ‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik ben volgende week al jarig. Dus dat is geen probleem. Oom Jans wil me een paard voor mijn verjaardag geven. Omdat ik tien word en omdat hij snapt dat ik een paard wil. Hij heeft toch paarden genoeg, zegt hij.’

‘Nou,’ zegt Tes. Ze zet haar handen in haar zij en ze kijkt Teun recht aan. ‘Je bent bijna jarig. Je hebt een oom die jou een paard wil geven. Wat is het probleem dan?’

‘Ik vind het wel een maf idee dat jij straks overal op een paard rijdt, hoor Teun,’ zegt Pleun. ‘Op school, in de winkel, bij je oma of weet-ik-veel waar. Zo’n beest poept overal en zo’n beest loopt alles omver.’ Pleun schiet weer in de lach.

‘Doe normaal, Pleun,’ zegt...